

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2986/2020
05.11.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић, Данијеле Николић, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Љиљана Денић адвокат из ..., против тужене Националне службе за запошљавање Београд– Филијала Прокупље, ради уплате доприноса за обавезно социјално осигурање, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Прокупљу Гж 1550/18 од 15.08.2019. године, у седници већа одржаној дана 05.11.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Прокупљу Гж 1550/18 од 15.08.2019. године.

УКИДАЈУ СЕ пресуда Вишег суда у Прокупљу Гж 1550/18 од 15.08.2019. године у погледу одлуке о жалби тужиоца и решење о трошковима поступка садржано у ставу трећем изреке пресуде Основног суда у Прокупљу П 1099/18 од 28.06.2018. године и предмет враћа првостепеном суду на поновни поступак у укинута делу.

Образложење

Пресудом Основног суда у Прокупљу П 1099/18 од 28.06.2018. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев па је обавезана тужена да тужиоцу уплати доприносе по основу пензијског и инвалидског осигурња надлежном фонду за ПИО РС за период од јула 2012. године до јула 2014. године а по стопама које буду важиле на дан уплате и то на износе наведене у овом ставу изреке. Ставом другим изреке, у делу којим је тражено да се тужена обавезе да тужиоцу достави доказ о извршеној уплати доприноса као у ставу првом изреке пресуде, тужба тужиоца је одбачена. Ставом трећим изреке одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Вишег суда у Прокупљу Гж 1550/18 од 15.08.2019. године одбијене су као неосноване жалбе тужене и тужиоца и пресуда Основног суда у Прокупљу П 1099/18 од 28.06.2018. године је потврђена у ставу првом и трећем изреке.

Против другостепене пресуде дела којим је одлучено о трошковима поступка, тужилац је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучује као о изузетно дозвољеној у смислу члана 404. ЗПП.

Врховни касациони суд налази да су испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиоца као изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. ЗПП, због потребе разматрања правних питања везаних за трошкове поступка, с обзиром на то да постоји неуједначена судска пракса по овом питању. Из наведених разлога, одлучено је као у ставу првом изреке овог решења.

Испитујући побијану пресуду у делу којим је одлучено о трошковима поступка, у смислу члана 408. у вези члана 420. ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14 и 87/18), Врховни касациони суд је утврдио да је ревизија тужиоца основана.

Првостепени суд је усвојио тужбени захтев и обавезао тужену да у корист тужиоца изврши уплату припадајућих доприноса. Међутим, и поред тога првостепени суд је одлучио да свака странка сноси своје трошкове поступка са образложењем да није било неопходно да тужилац поводом уплате припадајућих доприноса води посебан поступак, већ је исте могао потраживати и у поступку за исплату новчане накнаде због незапослености.

Другостепени суд је одбио као неосновану жалбу тужиоца и потврдио одлуку о трошковима поступка, прихватајући разлоге првостепеног суда у целини.

Врховни касациони суд сматра да се основано ревизијом указује на погрешан став нижестепених судова у погледу права тужиоца на накнаду трошкова поступка.

Одредбом члана 153. става 1. ЗПП прописано је да је странка која у целини изгуби парницу дужна да противној странци накнади трошкове, а чланом 154. ставом 1. истог закона да ће суд приликом одлучивања који ће се трошкови накнадити странци, узети у обзир само оне трошкове који су били потребни ради вођења парнице.

Имајући у виду садржину цитираних законских одредаба као и исход ове парнице, нижестепени судови су погрешно поступили када су одлучили да свака странка сноси своје трошкове парничног поступка. Приликом одлучивања о трошковима поступка, основни критеријум којим се судови морају руководити јесте успех парничних странака у спору. Изузетак су породични спорови код којих се суд води и критеријумом правичности. У овом случају, тужена приликом исплате новчане накнаде није извршила исплату припадајућих доприноса, због чега тужилац има право да тужбом потражује њихову исплату. Осим тога, тужена је оспорила тужбени захтев тужиоца током поступка, у ком смислу тужиоцу, који је успео у спору, припада право на накнаду свих трошкова који су били потребни за вођење парнице.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је применом одредбе члана 416. става 2. у вези члана 420. ЗПП-а, укинуо одлуку о трошковима поступка и предмет у укинутом делу вратио првостепеном суду на поновно одлучивање.

**Председник већа – судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић